

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 października 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanego Miasta Ł. na rzecz K. P. kwotę 10.615 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 12 września 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.629,51 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu i oddalił powództwo w pozostałej części.

Sąd Rejonowy ustalił, że K. P. jest współwłaścicielką zabudowanej wielomieszkaniowym budynkiem nieruchomości przy ul. (...) w Ł.. Powódka na podstawie umowy z pozostałymi współwłaścicielami i na podstawie udzielonych pełnomocnictw sprawuje zarząd przedmiotową nieruchomością.

Wyrokiem z dnia 14 maja 2012 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I C 47/12 i prawomocnym od dnia 5 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi orzekł eksmisję J. K. z lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...) przyznając jej uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego. Miasto Ł. zostało zawiadomione o toczącym się procesie eksmisyjnym i wstąpiło do niego jako interwenient uboczny korzystając z zastępstwa procesowego udzielanego przez radcę prawnego.

Przedmiotowy lokal ma pow. 67,20 m².

Miasto Ł. nie złożyło J. K. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. J. K. po orzeczeniu eksmisji nie opuściła lokalu dobrowolnie, nie uiszczala także żadnych należności tytułem odszkodowania za korzystanie z lokalu lub opłat związanych z korzystaniem z lokalu.

Pismem doręczonym pozwanemu dnia 11 września 2014 r. powódka zwróciła do niego o zapłatę odszkodowania za szkodę wynikłą z niedostarczenia lokalu socjalnego przez pozwanego.

Pozwany pismem z dnia 2 października 2014 r. odmówił wypłacenia odszkodowania podając, że podstawą wypłaty może być wyłącznie prawomocne orzeczenie sądu. Pozwany powołał się również na praktykę sądów, w świetle której datą, od której przysługuje odszkodowanie powinna być data wezwania gminy do wskazania lokalu socjalnego.

Wysokość czynszu przyjętego jako podstawa wyliczenia odszkodowania odpowiadającego możliwemu do uzyskania na rynku czynszowi najmu lokalu wynosiła:

- w latach 2012-2013 – 5, 60 zł/m²;

- w 2014 r. - 9 zł/m².

Powódka ponosi koszty związane z opłatami za centralne ogrzewanie, wodę, odprowadzanie ścieków i wywóz śmieci

Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy wskazał, że odmówił wiary zeznaniom powódki w części, w jakiej dotyczyły wysokości zaległości z tytułu opłat za korzystanie z lokalu niezależnych od właściciela w latach 2013-2014. Przede wszystkim strona powodowa nie złożyła jakichkolwiek dokumentów źródłowych (np. faktur, rachunków, rozliczeń księgowych) pozwalających na weryfikację wysokości dochodzonej kwoty w zakresie opłat za c.o., dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków, jak i sposobu jej wyliczenia. Nie jest znane choćby faktyczne zużycie mediów, liczba osób zamieszkujących budynek w poszczególnych miesiącach, sposób ustalania opłat (np. ryczałt, opomiarowanie lokali za pomocą wodomierzy lub ciepłomierzy).

Sąd Rejonowy przyjął natomiast jako niekwestionowane przez pozwanego: wysokość odszkodowania odpowiadającego możliwemu do uzyskania czynszowi najmu lokalu oraz stawki za wywóz śmieci – jako zgodne z określonymi przez Miasto stawkami, stosowanymi jednak nie w całym okresie objętym pozwem.

Sąd Rejonowy nie dał wiary powódce co do faktu skierowania do pozwanego wezwania do zapewnienia lokalu socjalnego dla byłej lokatorki. Okoliczności tej nie potwierdza żaden dokument, czy dowód złożenia wezwania w siedzibie Miasta.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał, że powództwo jest w przeważającej części zasadne.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 - 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Odszkodowanie odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby zajmującej lokal odszkodowania uzupełniającego. Osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu, opłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł.

Natomiast zgodnie z art. 18 ust. 5 ustawy, jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze do gminy, na podstawie art. 417 k.c. Stosownie do dyspozycji art. 417 § 1 k.c., za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Przyjmuje się, że w ramach odszkodowania uzupełniającego właściciel może m.in. dochodzić należności stanowiących równowartość dostarczonych do lokalu mediów, tj. np. wody, odbioru śmieci i nieczystości, gazu, elektryczności. Osoba eksmitowana nie może bowiem pozostawać w sytuacji korzystniejszej niż osoba posiadająca tytuł do lokalu mieszkalnego, która ponosi nie tylko opłaty za lokal (w szczególności czynsz), jak i opłaty za media.

Również roszczenie odszkodowawcze właściciela lokalu przeciwko gminie przewidziane w art. 18 ust. 5 ustawy w zw. z art. 417 k.c. obejmuje wynagrodzenie szkody w pełnej wysokości. Przesłanką odpowiedzialności gminy jest niedostarczenie lokalu socjalnego osobie uprawnionej do jego otrzymania na mocy prawomocnego orzeczenia sądu oraz powstanie po stronie właściciela szkody. W orzecznictwie sądów okręgu (...) dominował dotychczas pogląd, że obowiązek odszkodowawczy gminy aktualizuje się dopiero wtedy, gdy właściciel lokalu wezwie ją do dostarczenia lokalu socjalnego, a zatem realizacja roszczenia jest zależna od woli uprawnionego.

Stanowisko orzecznictwa w tej mierze musi jednak ulec zrewidowaniu wobec wydania przez Sąd Najwyższy dwóch orzeczeń w omawianej materii. Mowa o wyrokach z dnia 13 maja 2015 r. zapadłych w sprawach V Ca 1/15 i V Ca 2/15. W orzeczeniach tych Sąd Najwyższy wskazał, że obowiązek gminy, o którym mowa w art. 18 ust. 5 ustawy, polegający na złożeniu oferty najmu lokalu socjalnego jest korelatem uprawnienia osoby eksmitowanej do zawarcia umowy najmu, natomiast w relacji z właścicielem lokalu jest ściśle związany z wykonywaniem władzy publicznej w zakresie wykonywania zadań własnych przez jednostki samorządu terytorialnego i zapewnieniem wierzycielowi możliwości podjęcia skutecznej egzekucji. Przesłankę odpowiedzialności odszkodowawczej gminy za szkodę poniesioną przez właściciela za niedostarczenie lokalu socjalnego stanowi bezprawne zaniechanie wykonania obowiązku publicznoprawnego wynikającego z ustawy, a nie obowiązku wynikającego z orzeczenia sądowego. Brak stosunku zobowiązaniowego pomiędzy tymi podmiotami wyklucza zastosowanie art. 455 k.c. do określenia terminu, w którym powstaje obowiązek gminy do złożenia oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Brak ustawowego unormowania terminu wykonania obowiązku i zdarzeń, od których byłyby uzależniony jego bieg, pozostaje bez wpływu na aktualizację obowiązku naprawienia szkody poniesionej przez właściciela wskutek braku możliwości podjęcia skutecznej egzekucji, dysponowania lokalem i osiągnięcia z tego tytułu dochodów lub poniesienia kosztów korzystania przez osoby eksmitowane z lokalu. Przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej gminy jest bezprawność działania polegająca na zaniechaniu wykonania obowiązku.

Nie budzi wątpliwości, że wykonanie tego obowiązku nie jest spełnieniem świadczenia w rozumieniu art. 455 k.c., gmina nie ma statusu dłużnika, a osoba uprawniona statusu wierzyciela. Przewidziane w art. 455 k.c. wezwanie do wykonania zobowiązania przez dłużnika nie może mieć zatem takiego samego znaczenia dla biegu terminu do wykonania przez gminę obowiązku wynikającego z wyroku orzekającego eksmisję.

Ustalenie faktu zaniechania wiąże się z wiedzą gminy o wyroku, którym zostało przyznane uprawnienie do lokalu socjalnego. Gmina nie jest stroną stosunku pomiędzy właścicielem, a lokatorem. Jeżeli gmina uczestniczy w procesie realizując uprawnienie do wstąpienia do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego (art. 15 ust. 2 ustawy), wiedzę taką ma z chwilą jego wydania.

Uczestnictwo w procesie jest jednak uprawnieniem a nie obowiązkiem, a więc sama możliwość udziału w procesie wskutek zawiadomienia przez sąd nie jest równoznaczna z wiedzą o wyroku. W takim wypadku ustalenie chwili uzyskania wiedzy musi nastąpić in casu z uwzględnieniem wszystkich okoliczności faktycznych.

W niniejszej sprawie Miasto Ł. przystąpiło do procesu eksmisyjnego jako interwenient uboczny, aczkolwiek w komparycji wyroku nie zostało wymienione jako uczestnik postępowania. Tym niemniej w świetle treści dokumentów zgromadzonych w aktach postępowania o eksmisję Miasto korzystało z uprawnień strony, w tym korzystało z pomocy zawodowego pełnomocnika będącego radcą prawnym oraz miało możliwość ustalenia treści orzeczenia kończącego to postępowanie. W tej konfiguracji procesowej pozwany nie może zasadnie twierdzić, że dopóki nie otrzymał odrębnego wezwania do zabezpieczenia lokalu socjalnego dla byłej lokatorki nie powstał jego obowiązek odszkodowawczy. Przeciwnie zapatrywanie mogłoby ostać się jedynie w przypadku, gdyby Miasto nie było zawiadomione o procesie eksmisyjnym, albo gdy pomimo zawiadomienia nie wystąpiło z interwencją uboczną po stronie powoda (art. 15 ust. 3 ustawy).

W kontekście powyższych uwag Sąd Rejonowy w tej sprawie nie podzielił stanowiska Miasta co do tego, że na skutek braku wezwania do zapewnienia lokalu socjalnego nie powstała jego odpowiedzialność odszkodowawcza.

Mając na względzie to, że pozwany nie kwestionował stawek czynszu za m² przyjętych jako podstawa wyliczenia odszkodowania odpowiadającego możliwemu do uzyskania na wolnym rynku czynszowi najmu Sąd Rejonowy przyjął, że roszczenie w tej części zasługiwało na uwzględnienie. Powódka nie dokonała rozbicia dochodzonej w pozwie kwoty na poszczególne grupy należności, tym niemniej na podstawie niekwestionowanych (i niewygórowanych pośród stawek stosowanych wówczas na rynku (...)) stawek czynszu możliwe było wyliczenie odszkodowania w tym zakresie. Powierzchnia lokalu wynosi 67,20 m², a stawki czynszu w latach 2012-2013 wynosiły 5,60/ m², a w 2014 r. - 9 zł/m². Żądanie pozwu obejmowało okres od dnia 1 października 2012 r. do dnia 1 września 2014 r. Od 1 października 2012 r. do 31 grudnia 2013 r. stawka czynszu wynosiła 5,60 zł, a od 1 stycznia do 1 września 2014 r. - 9 zł. Za okres lat 2012-2013 było to zatem: [(67, 20 m² x 5,60 zł) x 3 miesiące od października do grudnia 2012 r. i 12 miesięcy (od stycznia do grudnia 2013 r.) = 15 x 376,32] = 5.644, 80 zł. W 2014 r. należność wynosiła natomiast: od 1 stycznia do 31 sierpnia 2014 r., tj. [8 pełnych miesięcy x (9 zł x 67, 20 m²)] = 4.838, 40 zł.

Należność z tytułu odszkodowania odpowiadającego możliwemu do uzyskania na wolnym rynku czynszowi najmu wynosiła więc 10.483, 20 zł (5.644, 80 zł + 4.838, 40 zł).

Powódka nie wykazała faktu poniesienia i wysokości opłat niezależnych od właściciela, tj. za zaopatrzenie w wodę, odprowadzanie ścieków i za centralne ogrzewanie, na co wskazano w ramach oceny dowodów. Powódka nie przedstawiła jakichkolwiek wyliczeń i dokumentów źródłowych umożliwiających ich weryfikację.

Bezspornie natomiast z utrzymaniem lokalu wiązał się obowiązek ponoszenia opłat za wywóz śmieci (odpady segregowane), których wysokość od dnia 1 lipca 2013 r. jest ustalana na podstawie administracyjnych aktów prawa miejscowego. Dlatego też nie ma podstaw do uznania, że wysokość tych opłat nie została wykazana nawet wobec braku stosownego uzasadnienia żądania w tej części. Zgodnie bowiem z art. 6c i n. ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach wyboru przedsiębiorstw zajmujących się odbiorem odpadów dokonuje

właściwa gmina. Powódka nie wykazała, że przed dniem 1 lipca 2013 r. istniała zawarta umowa o wywóz odpadów z przedsiębiorcą, i jaka była wysokość opłat na jego rzecz. Zgodnie z § 1 pkt 2a uchwały nr LIII/1092/12 Rady Miejskiej w Ł. z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, ustalenia stawki tej opłaty oraz stawki opłaty za pojemnik z odpadami komunalnymi miesięczna stawka opłaty wynosiła 12, 69 zł brutto za jednego mieszkańca, jeżeli odpady komunalne były zbierane i odbierane w sposób selektywny. Z kolei zgodnie z § 1 pkt 2a uchwały nr LXXVII/1621/13 Rady Miejskiej w Ł. z dnia 13 grudnia 2013 r. w sprawie wyboru ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz ustalenia stawki tej opłaty dla nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy, stawka ta wynosiła 7 zł.

Wysokość opłat naliczanych z tego tytułu przed dniem 1 lipca 2013 r. nie została przez powódkę udowodniona. Od dnia 1 lipca 2013 r., tj. daty początkowej nowego systemu nakładania i rozliczania opłat za wywóz śmieci, do dnia 31 grudnia 2013 r. opłaty za odpady odbierane w ramach zbiórki selektywnej wynosiły 76, 14 zł (12, 69 zł x 6 miesięcy). Natomiast w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 1 września 2014 r. opłaty te wyniosły 56 zł (7 zł x 8 miesięcy).

Roszczenie o zapłatę odszkodowania okazało się więc uzasadnione co do kwoty 10.615, 34 zł (5.644, 80 zł + 4.838, 40 zł + 76, 14 zł + 56 zł).

O odsetkach ustawowych Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. zasądzając je od dnia 12 września 2014 r., tj. od dnia następującego po dniu doręczenia wezwania przedsądowego, do dnia zapłaty. Niewątpliwie od tej daty pozwany pozostawał w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia mając wiedzę o fakcie, wysokości i podstawie zgłoszonego żądania.

W pozostałej części Sąd Rejonowy oddalił powództwo jako nieudowodnione.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu stosując zasadę ich stosunkowego rozdzielenia.

Powyższe orzeczenie zaskarżył apelacją pozwany, w części uwzględniającej powództwo

Apelujący zarzucił Sądowi Rejonowemu:

1) naruszenie prawa materialnego tj. art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, w związku z art. 417 § 1 k.c., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie przez Sąd I instancji, że odpowiedzialność odszkodowawcza Gminy za niedostarczenie lokalu socjalnego aktualizuje się w chwili uprawomocnienia się orzeczenie eksmisyjnego, jeżeli tylko Gmina brała udział w tym postępowaniu w charakterze interwenienta ubocznego, a nie w chwili wezwania Gminy do wykonania tego obowiązku;

2) naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 233 § 1 k.p.c., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i pominięcie rozważenia okoliczności związanych z chwilą, w której pozwana dowiedziała się o ciężącym na niej obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej;

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa również w zaskarżonej części oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie przedstawiając logiczną argumentację prawną.

Ustalenia sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w niniejszej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 r., sygn. akt II UKN 61/97 - OSNAP 1998 r. nr 3, poz. 104; wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97 - OSNC 1999 r., z. 3, poz. 60; wyrok Sądu Najwyższego z 12 stycznia 1999 r., sygn. akt I PKN 21/98 - OSNAP 2000, nr 4, poz. 143).

Odnosząc się bezpośrednio do zarzutów apelacji należy stwierdzić ich bezzasadność.

Przede wszystkim wskazać należy, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego znajdujących oparcie w zebranych materiale dowodowym, ocenionym bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów określonej przepisem art. 233 § 1 k.p.c.. Ocenę tę Sąd Okręgowy w pełni aprobuje, zaś ustalenia stanu faktycznego poczynione przez sąd I instancji przyjmuje za własne.

Według skarżącego, naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. przez Sąd Rejonowy polegać ma na pominięciu rozważenia okoliczności związanych z chwilą, w której pozwana dowiedziała się o ciążyącym na niej obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej.

Zarzut ten jest całkowicie chybiony.

Dokonując ustalenia chwili z jaką strona pozwana dowiedziała się o obowiązku dostarczenia osobie uprawnionej lokalu socjalnego Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący i logiczny stanowisko swoje uzasadnił. Wskazał bowiem, że w realiach przedmiotowej sprawy Miasto Ł. przystąpiło do procesu eksmisyjnego jako interwenient uboczny. W świetle treści dokumentów zgromadzonych w aktach postępowania o eksmisję Miasto korzystało z uprawnień strony, w tym korzystało z pomocy zawodowego pełnomocnika będącego radcą prawnym oraz miało możliwość ustalenia treści orzeczenia kończącego to postępowanie.

Jeżeli więc strona pozwana twierdziła, że dowiedziała się o ciążyącym na niej obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej w innym momencie niż ustalony przez Sąd Rejonowy, to winna takie twierdzenie udowodnić. Tymczasem pozwany w tym zakresie nie przejawiał jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej.

Sąd Rejonowy nie naruszył również w żadnym stopniu przepisów prawa materialnego w postaci art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, w związku z art. 417 § 1 k.c..

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni bowiem akceptuje pogląd, zgodnie z którym prawomocny wyrok przyznający uprawnienie do lokalu socjalnego ma to znaczenie, że gmina właściwa jest zobowiązana zapewnić osobie uprawnionej lokal socjalny. Brak ustawowego unormowania terminu wykonania obowiązku i zdarzeń, od których byłby uzależniony jego bieg, pozostaje bez wpływu na aktualizację obowiązku naprawienia szkody poniesionej przez właściciela wskutek braku możliwości podjęcia skutecznej egzekucji, dysponowania lokalem i osiągania z tego tytułu dochodów lub poniesienia kosztów korzystania przez osoby eksmitowane z lokalu. Przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej gminy jest bezprawność działania polegająca na zaniechaniu wykonania obowiązku. Ustalenie faktu zaniechania wiąże się z wiedzą gminy o wyroku, którym zostało przyznane uprawnienie do lokalu socjalnego. Jeżeli gmina uczestniczy w procesie realizując uprawnienie do wstąpienia do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego, wiedzę taką ma z chwilą jego wydania.

Taka sytuacja zachodzi w stanie faktycznym niniejszej sprawy.

Podkreślić trzeba, że ustalenie daty, w której gmina dowiedziała się o treści prawomocnego wyroku eksmisyjnego nie w każdym przypadku przesądzać będzie, że niezłożenie w tej dacie oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego jest działaniem bezprawnym. Ocena, czy miało miejsce bezprawne zaniechanie wykonania obowiązku przez gminę,

powinna obejmować także rozważenie indywidualnie w każdej sprawie możliwości podjęcia wymaganych czynności już z chwilą uzyskania informacji o treści wyroku.

W realiach przedmiotowej sprawy, jak wskazano wyżej, od daty dowiedzenia się o treści prawomocnego wyroku eksmisyjnego przez Gminę, istniał po jej stronie obowiązek dostarczenia lokalu socjalnego, wynikający z treści art. 14 ustawy o ochronie praw lokatorów.

Zaniechanie zaś podjęcia przez władzę publiczną działań zapewniających uprawnionej osobie realizację jej praw podmiotowych jest bezprawne wówczas, gdy narusza skonkretyzowany w przepisach prawa obowiązek, którego wykonanie wyłączyłoby powstanie szkody. Zwłoka pozwanej w dostarczeniu lokalu socjalnego miała więc charakter bezprawny.

Pozwana zaś nie wykazała, aby po jej stronie zachodziła niemożność podjęcia wymaganych dla dostarczenia lokalu socjalnego czynności, już z chwilą uzyskania informacji o treści wyroku.

Z tych wszystkich względów apelację należało uznać za niezasadną, a w konsekwencji oddalić na podstawie art. 385 k.p.c..

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł z mocy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 6 pkt 5 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. 2013.461 j.t. ze zm.). Na koszty te złożyła się kwota 1.200 złotych kosztów zastępstwa procesowego.

Biorąc pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia brak było podstaw do przyznania powyższego wynagrodzenia w stawce innej niż stawka minimalna.